

EĞİTİMİN DEĞERİ ile İLGİLİ OKUMA PARÇASI

AKIL OKULU

Gecelerden bir gece, sevgili aynacık bakın neler anlatmaya başlamış.

Birgün ülkenin küçük kasabalarından olan Yitan'da şöyle bir haber yayılmış:

- Güzel başkentimizde bir Akıl Okulu varmış. Her kim o okula giderse orada ona akıl öğretiliyormuş.

Herkes bu haberi şaşkınlıkla birbirine anlatıyormuş. Şehrin en zenginlerinden olan bir adam da bu haberi duyunca kahkahalarla gülmeye başlamış:

- Efendim, hayatımda hiç bu kadar komik bir şey duymamıştım. Bir insan akıllıysa akıllıdır. Sonradan akıl kazanılır mı hiç? Olacak şey midir? Duyulmuş mudur? Görülmüş müdür?

Bu adam çok zengin olduğu için çocuklarının hiçbirisini okutmamış. Öyle çok parası varmış ki, istese şehrin tamamını satın alabilirmiş. Fakat çocuklarına devamlı şöyle diyormuş:

- Şükürler olsun çok paramız var. Yine de paramıza para katmalıyız. Ne kadar çok kazanırsak o kadar güçlü oluruz.

Çocuklarından biri ise, babasının bu düşüncesine katılmıyormuş. Devamlı;

- Babacığım, okumak gibisi var mıdır, diyormuş. Bak ne çok paramız var. Ama bu parayla bilgi satın alamayız. Buna kimsenin de gücü yetmez. Neden okumayı kötü görüyorsun?

Adam, çocuğunun bu sözlerini günlerce, gecelerce düşünmüş durmuş. Sabahlara kadar sayıklar olmuş: Akıl Okulu, Akıl Okulu

Bir sabah dayanamamış ve kararını vermiş:

- Böyle olmayacak. Şu Akıl Okulu neymiş gidip göreceğim.

Adam yolculuk için hazırlanmış. Atına binmiş ve yola koyulmuş. Günler geçmiş. Geceler geçmiş. Memleketinden ayrılalı tam otuz-iki gün olmuş. Günün birinde, yolda ağır ağır yürüyen bir ihtiyara rastlamış. İhtiyarın gözleri görmüyormuş. Adam bu ihtiyarın hâline acımış. Yanına yaklaşarak;

- Ey yolcu, nereye gidiyorsun, diye sormuş.

İhtiyar da başkente gitmek istediğini söylemiş. Bunun üzerine adam atından inmiş ve ihtiyarı atına bindirmiş:

- Ben de başkente gidiyorum, demiş. Bir günlük yolum kaldı. Birlikte konuşa konuşa gideriz.

İhtiyar atın üzerinde, adam yaya yolculuklarına devam etmişler. Şehre vardıkları zaman adam ihtiyara;

- İşte başkente geldik, demiş. Burada inebilirsin.

Fakat ihtiyar, adama şunları söylemiş:

- Madem bir iyilik yaptın, bunun gerisini de getir. Beni şehrin meydanına kadar götür. Ondan sonra var git nereye gideceksen.

Adam hiç karşı çıkmamış ve “tamam” demiş. Beş-on dakika sonra şehrin meydanına gelmişler. Tam bu sırada ihtiyar bağırmaya başlamış:

- İmdat!.. Yardım edin. Bu adam atımı çalmak istiyor. Bu garibana yardım elini uzatacak yok mu? İmdat!..

Meydandaki insanlar koşa koşa gelmişler onların yanına. İhtiyar kör olduğu için ona acımışlar ve adamı suçlamışlar:

- Utanmıyor musun bu yaşta hırsızlık yapmaya. Hem de kör bir adamın atını çalmaya çalışıyorsun.

Adam haykırıyormuş:

- Hayır, yalan söylüyor. Bu at benim. Onu yoldan ben aldım. İhtiyardır, yorulmasın, bir iyilik yapmış olayım, dedim. Bu at benim. Ben hayatımda hırsızlık yapmadım. O yalancıdır.

Fakat gelgelelim insanlar adamı dinlememişler. Atı, kör ihtiyarı ve adamı doğruca şehrin hakimine götürmüşler. Hakim önce kör ihtiyarı, sonra adamı dinlemiş. Ardından da şöyle demiş:

- Bana bir baytar, bir nalbant, bir de saraç çağırın. Hemen gelsinler. Bekliyoruz.

Adam bu üç kişinin neden çağrıldığını bir türlü anlayamamış. Kimseye de soramamış. Mecburen çağırılanların gelmesini beklemiş. Kısa bir zaman sonra da hepberaber gelmişler. Hakim gelenleri tek tek huzuruna kabul etmiş. Önce baytar alınmış odaya. Hakim ona sormuş:

- Ata bak. Bu at hangi memlekete aittir?

Baytar şöyle karşılık vermiş:

- Çok fazla incelemeye gerek yok. Bu at bu şehirden alınmamış. Yitan yöresine ait bir attır.

Adam kendi memleketinin ismini duyunca hayretler içinde kalmış. Bu sefer de hakim nalbantı çağırılmış ve ona;

- Sen de bu atın nerede nallandığına bak, demiş.

Nalbant biraz inceledikten sonra şunları söylemiş:

- Bu at burada nallanmamış. Yitan yöresinde atlar böyle nallanır. Bizimkine benzemez.

Adam yine şaşırılmış. Kendi kendine, "Nasıl bilebilirler?" diye sorup duruyormuş. Hakim son olarak saraca;

- Bu atın koşumlarını incele, demiş. Nasıl eyerlenmiş?

Saraç hiç beklemeden cevap vermiş:

- Efendim, ilk bakışta bizim yöremize ait olmadığı anlaşılıyor. Yitan yöresinin koşum şeklidir bu.

Hakim cevapları aldıktan sonra atın sahibine dönerek;

- Evet, sen doğru söylüyordun, demiş. Bu at senin. Artık atını alıp gidebilirsin. İhtiyara da gereken ceza verilecektir. Hiç meraklanma.

Fakat adam dayanamayarak hakime sormuş:

- Siz böyle bir şey yapmayı nasıl düşündünüz? Bu adamlar, bu atın Yitan yöresine ait olduğunu nereden anladılar? Lütfen bana söyler misiniz bütün bunlar nasıl olabiliyor?

Hakim adamın sorusuna gülerek cevap vermiş:

- Ben ve bu gördüğün herkes, bu şehirdeki Akıl Okulu'nu bitirdik. Her şeyi o okulda öğrendik. Orada doğrunun nerede ve nasıl bulunacağı öğretilir.

Adam böylece Akıl Okulu'nun ne anlama geldiğini yaşayarak öğrenmiş. Heyecanla memleketi olan Yitan'a dönmüş. Bütün olanları ailesine ve arkadaşlarına anlatmış. Sonra da bütün çocuklarını bu Akıl Okulu'na göndermiş.

Anlamış ki, **herkeste akıl var**, ama **onu kullanabilmek için eğitim gerekiyor**.